

מסורת הש"ס

6 [קדושין י: ויניח].
7 ללול על מניחיו ט.
8 קדושין י: יב קרי: קרי:
[גיןן סדן דל; ג] [ג] [ג]
חוספת חבוס ט. סדרי
הרי זו שחינו על מדיני
דבאל; (ו) [גיןן טו; ויניח].
ט. ד"ה אמר רבי וכן
מחוספת חבוס שומר חנם
וכן נהגים גם דרוזא
כ"ה ט"ה סדן כהנא הנאה
(סו) [לפל טו; ויניח].
(ז) גיטין פ"ד. (ז) ד"ה על
מחוספת חבוס קרי ח"י ד"ה על
מחל. (ח) [שמח כב].
(ט) [לקמן ח: א; ו' רש"י].

כך וכך אנשים. עמנו נמקום אלנו רועים שס ולא חנה לנול
תמות: ווקפא. קלעים המקלעים בלכן: פסיקא לן. פסוקות
וקבועות עליו להיות עמנו בכל יום: כרי הולוכין. שאומר לו המקום
שהבמות שס והשאלו לנא על די שגידפו: מתני' כל המפנה
על מה שכתוב בתורה וכו'. נגמרה
בסחילתו. שהקדים מעשה שעליו
מפרש להו: כל תנאי שיש בו מעשה
בסחילתו. שהקדים מעשה שעליו
לעשות לתנאי שהוא שאל ממנו כגון
הרי מעשה זה שכן אם מעשה דבר
פלוגי. ללא דמי לתנאי בני גד ובני ראובן
אם יעברו ונתתם (במדבר לה) היינו תנאי
קודם למעשה. אם מעשה לי הדבר
היה אזכרה ארעה לאלן (בראשית ז)
היינו תנאי ששאל ממנו קודם למעשה
שעליו לעשות: תנאו בעל. והוי
מעשה מקיים ואע"פ שלא קיים בעל
התנאי את התנאי: וכל תנאי שאפשר
לו לקיימו תנאו קיים. אם תנאו קודם
למעשה הוא האם אי אפשר לקיימו
תנאו בעל והמעשה קיים ונגמרה
מפרש לה: גמ' בדבר שבממון.
שאר וכוות: אפילו סימא. רשא
דקמי מתנה שומר חנם להיפטר
משנועה ר"מ והאי לא מתנה על מה
שכתוב בתורה הוא אלא שאמר לו
אי אפשר להיות שומר שכן אלא בכך
ושומר לא נחיה לשמירה עד דמשך
לנהמה והאי כי משך כבר פירש
על מנת שאין לו עליו שנועה ולא
שיעבר נפשיה לירד בתורת שומרין
אלא לנפקא ולהמה שירד ירד אלל
המקדא את האשה ומי אמר לה כרי
את מקודשת לי איקדשה לה וכי אמר
לה על מנת שאין לך עלי מתנה על
וכי שכתוב בתורה דאין אישות לחלואין
וכי פסוק קדושין לגמרי פסוק והוא
מתנה על מה שכתוב בתורה:
דבריים. תמיה: זו דברי ר' יהודה
בן סימא. דקמי דלפטר לקיימו הא
אי אפשר לקיימו תנאו בעל: כפליגה
בדבריים. שאין בלנו לשום תנאי אלא
להקטיעה בעלמא מרחקה ודומה
אותה בדבריים: מתני' נמי דיקא.
דקמתא לן כרי יהודה בן סימא:

גליין הש"ס

גמ' ובחנה ש"ס חבוס'
לעל גמ. ד"ה חרי היה
לכס הירשאל פה ש"ס
וכן הוא הנהגה ש"ס
כאן. ולגרסתו ש"ס י"ל
דלכונסא קטא קרי ח"י ד"ה על
ללא משום דנפק קלא
עבר כ"ה ט"ה סדנה אשר:
שם בהריה הנהגה ש"ס
לעל דף גמ. חוס' ד"ה
ארי:

מוסף רש"י

על מנת שאין לך עלי
שאר. מין מקודשת
פשוטה הרי זו מקודשת
ותנאו בעל. דאין אדם
מתנה על מה שכתוב בתורה
וכי קדושה מתעשה מעשה
והתנאי מתן ליהוי.
דמעשה בלא תנאי דמי
והש"ס ב"ב כ"ג. דברד
שבממון. שאר וכוות.
(בחובות ב) דמין לחלול
הרי תנאי קיים אלא ענה
לדעת דגופא הוא לא
לחייב לתתיהו קדושין
י. וד"ה (א) ענת תמיה
מיה היא ולערא דטפא
הוא (ושב"ס ב"ב כ"ג.)
תנאו קיים. הקדושין
קדושין וס לא עליו ענה
אלא לא שאר וכוות (וש"ס.)
כמפליגה. דמה אותה
לעברה דברי הכל ויניח
ז.

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

צד.

עין משפט
גר מצוה

ק"ח א מ"י פ"ג מהל'
סכירות הל' ה סמג
שעין פט טושי"ס ח"מ ט"
ז' ספ"ק ז':
ק"ח ב מ"י פ"ג מהל'
ט סמג שעין ט"
טושי"ס ח"מ ט" ר"ל ספ"ק
ז':
ק"ב ג מ"י פ"ג סמג ט"
טושי"ס ח"מ ט" ט"
ספ"ק ז':
ק"ב ד מ"י פ"ו מה'
אישות הל' ט
וסי"ג הל' ז סמג שעין ט"
טושי"ס ח"מ ט" ר"ל ספ"ק
ה צב"ס:
ק"ב ה ו מ"י פ"ג ס"י
הל' ז טושי"ס ט"
ספ"ק ז':
ק"ב ו מ"י פ"ג ס"י ט
וסי"ג מהל' סכירות
הל' ז סמג ט" טושי"ס ח"מ
הל' ז סמג ט" טושי"ס ט"
ספ"ק ז':
ק"ב ז מ"י פ"ג ס"י ט
וסי"ג מהל' סכירות
הל' ז סמג ט" טושי"ס ח"מ
הל' ז סמג ט" טושי"ס ט"
ספ"ק ז':
א ב מ"י פ"ג מהל'
סכירות הל' ז וסי"ג
מהל' סאלה ופדוקן הל' ז
סמג שעין פט טושי"ס ח"מ
ט" שמו ספ"ק ז':
ב ל מ"י פ"ג מהל'
ס"ט טור ושי"ס ט"
ספ"ק ז':

אימא סיפא כל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בטל אהאן
ר"י סארי. הכל משמע ללא כפי הקונטרס דפי' בסוף
פרק מי שחשו (גיטין דף עה. ד"ה משום) דלפילו רבנן דרבי מאיר
מודו דבעינן תנאי קודם למעשה גבי הא דקאמר אלא אמר רבא
משום דהוי מעשה קודם לתנאי:
אמר רבי נחמן בר יצחק מתני':
גמי דיקא ב'ו. ור"מ תנאי
קמ"ל רב נחמן הא רב אמר לעיל
זו דברי ר' יהודה בן סימא ועוד מה
שיך דיקא מה שהוא כהניא ואיכא
למימר ללא שמיע ליה דרב ושיך נמי
דיקא כיון שאינו פירושו כמשנה אלל
קשה דהוא ליה למימני כל שאי אפשר
לו לקיים תנאו בעל כי איך דרשא
וגראה לומר [ועוד] דרב נחמן הוא
ידע ללא דבר דרב ומפרש מגליה לרב
דמתניין כוומיה דהא איכא למימר
דאמי ככולי עלמא וקאי ארשא
דקמי דכל המתנה על מה שכתוב
בתורה תנאו בעל ויהיב טעמא משום
דכל תנאי שאפשר לקיימו בסופו
דוקא הוי תנאי קיים אלל מתנה על
מה שכתוב בתורה שאי אפשר לו
לקיימו תנאו בעל והתנה עליו
מתחילתו נמי קאי ארשא דקמי
וכל שיש בו מעשה מתחילתו תנאו
בעל דוקא התנה עליו מתחילתו
תנאו קיים שהתנאי קודם למעשה
ודייק דלמיא כרי יהודה בן סימא
מדקמי כל דאי סימא דרשא הוא
לא הוה ליה למימני כל אלא הוא
אפשר לקיימו בסופו והתנה עליו
מתחילתו תנאו קיים אלא ודאי סיפא
מילתא בלפי נפשיה הוא וסוס חידוש
אחא לאשמעינן אס כן ודאי אחא
למידק אפשר אין לא אפשר לא
ופי' רבינו שמואל אין נראה לר"י
כלל לך לא כמתני':
הדרן עלך השוכר את
הפועלים
השואל את הפרה:
(שי"ך ל"ג) פרה במשיכה ובעלים
באפרה. הק'
ריב"ס דלמר לקמן בפירקין (דף יא.)
שמלא עכחא ואומנא וספר מתא כולהו
בעידן עבידיתייהו כשאלה צבעלים דמו
משמע דשלא בעידן עבידיתייהו לא הוי
שאלה צבעלים וי"ל דלאו דוקא
בעידן עבידיתייהו אלא צבעת הליכתן
או אפילו מומנים עלמן לילך ולעשות
חשוב בעידן עבידיתייהו אלל ודאי
משעת אמירה של קודם פסק מלאכה
לא חשוב שאילה צבעלים כדאמרין
בס"פ האומנין (לעיל דף פ"א.) לסוף
איגלאי מילתא דההיא שעתא שכתב
הוי שמי ולא הוי פשיעה צבעלים:
מן

תורה אור השלם
1 אם בעליו עמו לא
ישלם אם שוכר הוא בא
בשכרו: שמה כ"ד

השואל. ה"ג השואל אם הפרה
ושאל צבעלים עמה או
שכר צבעלים עמה. לא גרסינן סכירות
בכולה מתניין גבי פרה אלל גבי
צבעלים דלשמעינן היכא פרה שאלה
כל היכא דהוה צבעלים עמו כמלאכתו
בין בשאלת גופו ובין ששכר אללו
קרינא ביה אם בעליו עמו[ס] אלל פרה
שורה לא אשמעינן מתניין דפטור
צבעלים אלל מצרייתא[ס] שמעינן לה:
אלל

השואל את הפרה וישאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה לשאל הבעלים או שכרן ואחר כך שאל את הפרה ומתה פטור שנאמר 'אם בעליו עמו לא ישלם'

אבל

